

АЛЕКСЕЙ ПЛЕШЧЕЕВ ЕХ, ПЪТЕЧКАТА МИ СВЕТЛА...

Превод от руски: Надя Попова, —

chitanka.info

Ех, пътекката ми светла
ранен сняг в зори застла!
Беше време, златно време —
избледня като мъгла.
Беше време — и блестеше
слънчевата синева,
и пъстрееха цветята
в избуялата трева.
И шумяха с чиста радост
неизбродни лесове...
И в усойте звъняха
волни птичи гласове.
Носеше реката плавно
бисерните си води
и трептяха в тях безбройни
отразените звезди!

Ала есенният вятър
грабна сухите листа
и цветята закъснели
сгърчиха се от студа...
Към земи далечни, чужди,
под незнайни небеса
литнаха ятата волни,
онемя без тях леса!
Изпокриха се звездите
и в бурливите вълни
не лазурът чист сияе,
а смрачени висини...
Беше време — и сърцето
биеше в гръдта безспир;
обещаваше животът
само свобода и мир!
И за силите безбрежни
тесен сякаш бе света,

и духът — орел свободен, —
литваше в безкрайността!
И възвишената жажда
палеше кръвта във нас,
бе умът изпълнен с мисли,
а сърцето — с горда страст!
О, живот, нима отровни
бяха твоите стрели?
Над надеждите младежки
ти защо не се смили?
Всичко изгоря без време...
Тъй вихрушката без жал
кълнове, едва наболи,
кърши в порив полудял!
Беше време, златно време —
избледня като мъгла.
Ех, пътеката ми светла
ранен сняг в зори застла!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.